

Pige- spejderne

MÅNEDENS VERS

*Nu rider han frem i den unge vår.
Sct. Georg på korstog drager,
en lærke højt over hans hoved slår,
og verden er stor og fager.
— Han er rede, som du skal være det, spejder.*

*Beständig han rider mod nye mål,
har altid foden i bøjlen,
i blikket luer begejstringens bål,
og hånden ta'r sikkert om tøjlen.
— Han er rede, som du skal være det, spejder.*

*Da kommer imod ham den unge mo,
på vej mod den onde drage,
frejdigt hun vil i dens flammeflab do
og ofre sig uden klage.
— Hun er rede, som du skal være det, spejder.*

*Straks griber Sct. Georg sit blanke sværd,
kæmpe vil han og vinde
over det onde, som truer hans færd,
frelse landet og hende.
— Han er rede, som du skal være det, spejder.*

*Og så må han vid're, hans vej er lang,
den fører til verdens ende.
Hans øje er åbent og frejdigt hans gang,
på dåden du kan ham kende!
— Han er rede, som du skal være det, spejder.*

AH

(Noder til disse vers findes i aprilbladet 1945.)

Kære spejdere

I de gamle dage, da verden var ny og spejderbevægelsen med den, var det meget vigtigt for en spejder at huske, at hun skulle gøre en lille god gerning hver dag. Hun havde en knude på enden af tørklædesnipperne, og den måtte løses op, når gerningen var gjort. Men som årene gik, blev der mindre og mindre snak om den lille gode gerning, knuderne blev så faste, at de slet ikke var til at løse op igen. En dag havde man glemt, hvorfor de havde været der, og der stod i et reglement, at der ikke mere skulle være knuder og kruseduller på tørklæderne.

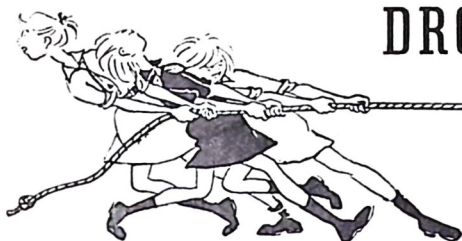
Men nu, hvor vi har fået den nye ordlyd for spejderlov og spejderløfte, ser vi, at der begge steder tales om, at en spejder skal være hjælpsom, så det er måske ikke så uvigtigt endda. Der står tilmed i løftet, at hun skal være hjælpsom mod *alle*. Og det „alle“ er det allervigtigste af det hele. Det er nemlig ikke så svært at være hjælpsom mod en beundret lærerinde, eller at give en tropsfører en håndsækning med noget, der er vældig sjovt. Det er betydeligt sværere at overvinde sig selv til at hjælpe sin lille søster, at overvinde sin generthed til at hjælpe en gammel dame, der slæber med en mærkelig bristefærdig pakke på gaden, eller bare ganske enkelt at rydde sådan op efter sig, at morgenens rengøring bliver en leg for den på slagmarken efterladte mor.

Lejrlivet står for os alle som det bedste af det hele, det er eventyret i teltet, det er vejret, man har så tæt ind på livet — men det er måske først og fremmest fornemmelsen af, at her vil alle hjælpe til, så godt de kan, tage et ekstra nap med det kedelige, så der kan blive tid til det sjove. Det er atmosfæren af hjælpsomhed, der gør, at en lejr kan være så god at mindes.

De hjem, hvor alle forstår den kunst at være hjælpsomme overfor hinanden, at kigge lidt efter, hvor man bedst kan gøre hinanden en lille god gerning, er gode hjem at gæste. Det gør ikke noget, I som søskende slås og river hinanden i håret og finder hinanden udsigeligt og uudholdeligt dumme, for sådan har alle søskende vist været siden Kains og Abels dage — bare I kan overvinde jer selv til den hjælpsomhed, som skulle være spejderbevægelsens adels tegn.

Men er den det?

Smilesøfi

DRONNINGENS TURNERING

DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS
KFUK-SPEJDERNE I DANMARK

Taustrækningen afsluttes

Det siges at være meget fint for kunstnere at få deres arbejder udstillet på Charlottenborg! Nu kan turneringsholdene prale med, at deres arbejder har været udstillet på *Amalienborg*!

Jeg kan se jeres forundring, og det er ikke mærkeligt, at I gør store øjne, for hvordan er det dog gået til? Da det var lidt vanskeligt at finde et egnet sted, hvor bedømmelsen af de indsendte ting fra 1. hold opgaver kunne foregå, tilbød Dronningen — hjælpsom som altid —, at vi måtte låne et lokale under Chr. VII's Palæ på Amalienborg. Her vil turneringsudvalget i påsken være travlt beskæftiget med at pakke tingene ud, sortere dem og stille dem op til bedømmelse. I ugen efter påske vil en stab af dommere med kritiske briller på næsen og bevæbnet med lange blyanter og endnu længere dommerskemaer og lister opholde sig i lokalet — og finde frem til de allerbedste løsninger. Nu begynder det at blive spændende for alvor!!

Det er ganske vist kun dommerne beskåret at komme på Amalienborg. Den egentlige udstilling bliver i

Helligåndshuset (Valkendorfsgræde).

Åbningstider: Fredag den 1. maj kl. 14—20.

Lørdag den 2. maj kl. 10—20.

Søndag den 3. maj kl. 10—18.

Her er alle velkomne, såvel spejdere som forældre og pårørende. Som tidligere meddelt bliver der foruden udstillingen også salgsbod, idet *der sælges alle dage i åbningstiden, søndag dog kun mellem kl. 14 og 18*, og da alle er enige med os i vort forslag om at lade overskuddet gå til de grønlandske pigespejdere, glæder vi os meget til at kunne indkassere et — forhåbentligt pænt — beløb til dette formål.

Entré til udstillingen: voksne 50 øre, børn og spejdere i uniform 25 øre.

De troppe eller patruljer, der ikke deltager i turneringen, og som gerne vil støtte dette formål, kan indsende husflidsting til: *Turneringsudvalget, Amaliegade 24, København K., senest den 20. april 1953. Pakkerne bedes mærket: „Grønlands-husflid“.*

Som I nok husker fra vor allerførste artikel her i bladet om turneringen, bliver de 3 bedste hold inviteret til København i St. Bededagsferien for at få præmierne overrakt. Hvilke hold, der skal have den store oplevelse, er der ingen, der kan ane noget om på nuværende tidspunkt. Vort råd til alle turneringshold er derfor: *Hold jer rejsklare*. Resultaterne kan først ligge færdige i april — og måske dumper der en indbydelse ind netop til dig og din patrulje, og så ville det jo være godt, om din uniform var i så fin stand, at du uden tøven kunne begive dig til hovedstaden i Store Bededagsferien.

For at ikke alle andre hold skal vente foræves, vil det blive publiceret gennem pressens radioavis, aftenudsendelsen, hvilke hold der er de sejrende. *Dette sker mellem den 20. og 27. april.*

Et udvalg arbejder med planerne for en festlig afslutning på den anden turnering om „Dronningens Lysestager“ — og vi håber, de når så langt, at de kan fortælle os lidt om dem, inden dette blad går i trykken. Hold også øje med radioprogrammerne i Store Bededagsferien, der er gode chancer for, at vi får en udsendelse om afslutningsfesten, så alle ude omkring også kan være med.

Derfor — på genhør!

Rubofiki

SIDSTE NYT

om turneringens afslutning

Følgende planer for afslutningen af turneringen er lagt og nåede lige i sidste øjeblik at komme med i bladet:

Fredag den 1. maj:

De tre vindende hold samt de spejdere, der er tilbage af det tidligere vindende Assens-Brendrup-hold, ankommer til København så tidligt på dagen som muligt (hvis de da ikke bor der i forvejen) og indkvarteres hos spejderkammerater.

Aften: om muligt i Det Kongelige Teater!

Lørdag den 2. maj:

København rundt.

Aften: Fest i KFUK's festsal, St. Kannikestræde 19. Her vil Dronningen komme til stede og overrække præmierne.

Foruden de vindende hold, der naturligvis er æresgæsterne, vil der blive sendt speciel indbydelse til en række andre hold, — nemlig de bedst placerede af de turneringshold, som man regner med har mulighed for at komme til København og deltage.

Søndag den 3. maj:

Frit samvær sammen med værterne om formiddagen. — Afrejse i løbet af søndag eftermiddag.

**De nordiske
pigespejder-
bladets
samarbejde**

*

Et patruljearbejde for andre

Norges KFUK fortæller:

Giv, så bliver du rig og varm —

Hvor er de ord sande! Har du ikke følt, hvor glad og rig og varm du blev, når du fik lov at gøre et eller andet for andre? Det behøvede ikke at være så meget. Det er hjertelaget, der tæller. Vor traditionelle julegoodturn gav os en del bryderier i år. Hvad skulle vi finde på? Vi kom til at tænke på, at der er et hjem for døve børn et sted i landet. Det er ikke spejdere, for det strækker evnerne ikke til. Men tage imod en pæn lille julepakke kan de nok. Bedst at skrive på forhånd og høre, om vi får lov at sende pakker, tænkte vi. Som tænkt så gjort. Vi bad om at få opgivet navn og alder på børnene, færdigheder m. m. Vi ventede spændt på svaret. Iveren var stor, men dagene gik uden at der kom svar. Måske syntes de, vi havde været for påtrængende? Bare det ikke efterhånden blev for sent. Vi samlede alt vort mod sammen og gik til telefonen, vi vidste, bestyreren skulle være så flink. Lidt forsigtigt præsenterede vi os og spurgte om vort brev var kommet frem. „Ja, har I ikke fået svar?“

Tænk, så viste det sig, at vort brev slet og ret var blevet væk. Så blev der samlet en ny liste sammen til os, som vi fik sammen med et hyggeligt brev fra bestyreren, og denne gang kom det frem.

Nu skal jeg love for, vi fik travlt. Der var 22 børn på hjemmet, drenge og piger fra 7 til 19 år. Ingen af dem kunne læse, så bøger var ikke noget. Det var godt, vi havde spurgt os for, for der var endda nok at vælge imellem: lommelygter, knive, dukker, farveblyanter o. s.v. Vi var fyr og flamme. Alle ville give. Selv blåmejserne kom med fine pakker, de har ellers deres specielle julegoodturn, og har samlet 250 kr. ind til menighedsplejen.

Pakkerne strømmede ind, små og store i alle mulige faconer. Alt var nydeligt i julepapir med fine bånd og sløjfer. Alle havde fine mærkesedler med både afsender og modtager. Jo det var sandelig festligt. Øjnene strålede og skinnede. Om vi bare havde været små julefluer, der kunne sidde på væggen, når børnene fik de pakker, vi havde haft så megen glæde af at samle!

Vi har forresten en oplevelse til gode. Sammen med navnelisten fra døvehjemmet kom en hyggelig invitation til os: „Når våren kommer, må I komme og besøge os!“ Og spørg, om vi har lyst? Så lejer vi en rutebil og kører afsted. Da skal *Blåveis* og *Eik*, *Hvitveis*, *Hassel*, *Lilje*, *Bjork*, *Linnea*, *Furu* og hvad de hedder allesammen i patruljen træffe Svanhild og Randi, Kjell og Oddvar og alle de andre.

Jovist er det sjovt at give!

Patruljer, der har lignende oplevelser at berette om som deres norske kammerater, kan indsende deres beretning til mig inden udgangen af denne måned.

Red.

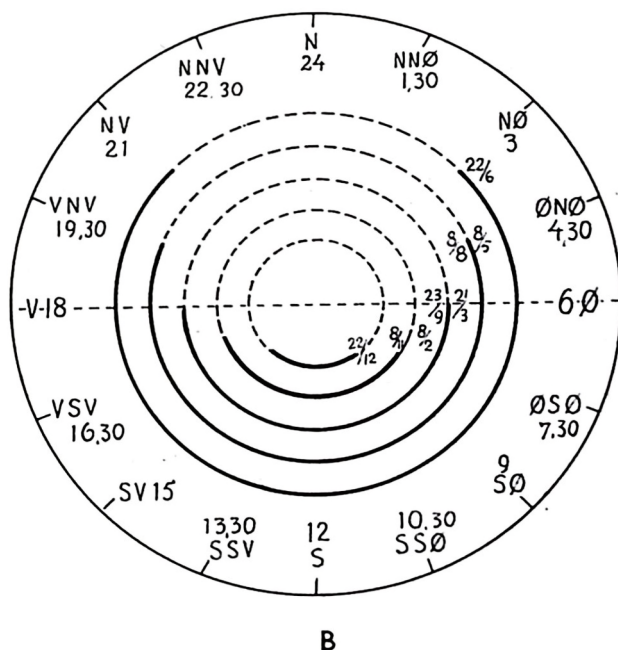
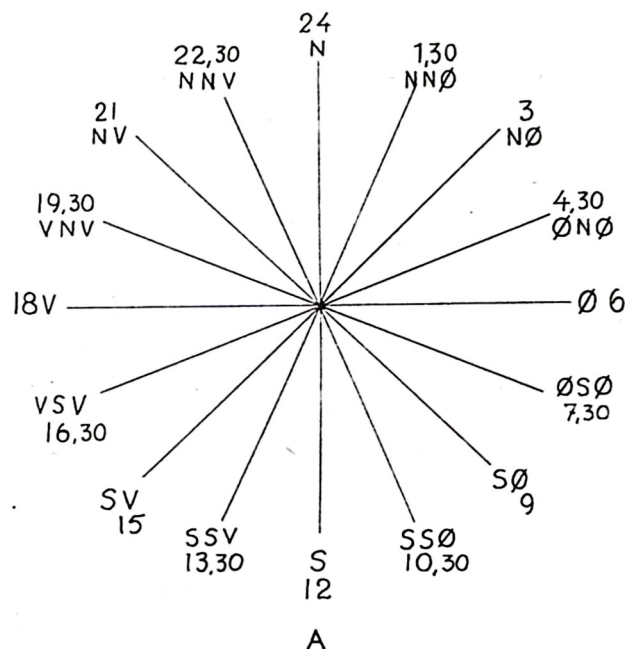
Sol — verdenshjørner — tid

Instruktion ved Løyer

I det blad, der lige er kommet ind ad døren til mig, læser jeg: Enhver PF ved, hvor svært det er at få mindre sp. til at forstå kompassets inddeling og verdenshjørnernes sammenhæng med klokkeslettet — — derfor iler jeg med at fortælle jer min måde at gennemgå dette på — måske til hjælp for en og anden.

Lige gyldig hvor på jorden man befinder sig, kan man tegne en streg, der går direkte mod Nord, og hvis man forlænger den i modsat retning, kommer man til Syd; en linie vinkelret på udgangspunktet peger mod Øst—Vest. Her har vi de 4 hovedverdenshjørner og kan nu ved halvering af vinklerne tegne 16 eller 32 streger på vor kompasrose, ganske som vi har lyst til, og sætte navn på. Dette tror jeg ikke volder de store vanskeligheder, så vi går videre. „Hvornår står solen i S.?” „Kl. 12,” det ved vi alle, for vi har sol om middagen ind ad de vinduer, der vender mod S. „Hvornår står solen i N.?” „Aldrig,” vil nogle svare, men det er galt, det gør den kl. 24, men den er under horisonten, så vi ser den aldrig i N., og derfor kan man måske være i tvivl om det. Altså spadserer solen fra S. til N. på 12 timer og fra N. til S. på 12 timer. (Egentlig ved vi jo godt, at solen står stille, og at det er jorden, der bevæger sig rundt om solen, men for os ser det modsat ud, og det taler vi om. Vi ser også bort fra evt. sommertid og små unøjagtigheder.) „Hvornår står solen i Ø.?” „Kl. 6,” — den går nemlig lige hurtigt hele vejen fra N. til S., og så må den være halvvejs kl. 6. „Står den altid i Ø. kl. 6?” — Pas nu på, før du svarer. „Ja, den gør” — og den står *altid* i S. kl. 12 og N. kl. 24 — og altså i V. kl. 18. Nu kan vi skrive de andre klokkeslet på vor kompasrose, og vi forstår alle tegningen her.

Så spørger jeg: „Hvor står solen op?” — „I Ø.” — det ved vi godt (I Østen stiger solen op) — men tænk dig nu godt om, for du læser svaret på det næste spørgsmål. „Står solen altid op i Ø.?” — „Nej, den gør ikke, det er afhængig af årstiderne, og vi ved da godt, at det er ikke lige tidligt lyst om morgenen om vinteren og om sommeren; den er altid i Ø. kl. 6, men om sommeren er den langt over horisonten, når den passerer Ø., og det har været lyst længe, og om vinteren er den endnu under horisonten kl. 6, og det er ikke blevet lyst endnu. Forstår vi det? „Hvornår står solen op kl. 6?” — „Det gør den ved jævndøgn, for da er dag og nat lige lange.” Forårsjævndøgn 21. marts og efterårsjævndøgn 23. september står solen op i Ø. kl. 6 og går ned i V. kl. 18, og dag og nat er hver på 12 timer. „Hvor står den da op f. eks. i begyndelsen af maj?” — „På et sted, hvor den befinder

sig noget for kl. 6" — se på tegning A — og vi foreslår: Ø.N.Ø. kl. ca. 4,30. (Husk nu, at dette er skematisk og behæftet med mindre fejl.) „Hvornår er det den længste dag?" — „Midsommer — sommersonhverv — 22. juni." „Hvor står solen så op?" — „Helt oppe i N.Ø. kl. ca. 3." „Og hvad så i begyndelsen af august?" — „Da står den igen op i ca. Ø.N.Ø. kl. ca. 4,30." Og så når vi efterårsjævndøgn i september, hvor den ganske ligesom i marts står op kl. 6 og går ned kl. 18. „Men hvad nu i begyndelsen af november?" — „Ja, da er det ikke lyst kl. 6, altså må den stå senere op, f. eks. i Ø.S.Ø. kl. ca. 7,30." Og på den korteste dag i året — ved juletid — vintersolhverv d. 22. december, står solen først op kl. ca. 9 i S.Ø. — og går allerede ned igen kl. ca. 3 i S.V. I begyndelsen af februar er forholdet det samme som i begyndelsen af november, og så har vi været hele året rundt.

Nu tror jeg, I kan forstå tegning B og finde ud af, at solens opgangsklokket svarer til dens nedgangsklokket. Den fuldt optrukne linie betegner solens bane på himlen, mens vi kan se den, og den punkterede linie viser solens bane under horisonten; nu ser vi tydeligt den korte dag og den lange mørke nat om vinteren og omvendt den korte nat og den lange lyse dag om sommeren — og overgangen mellem disse to yderpunkter — forår og efterår.

Mon I forstår ordene solhverv? — det betyder, „at solen vender" — og hvis du mange gange i tiden fra marts til juni går ud til et fladt landskab ved solnedgangstid, vil du se, at dens nedgangspunkt flytter sig længere og længere til højre, d. v. s. mod N. indtil den længste dag, og fra denne og hen mod efterår vil dens „nedgangspunkt" flytte i modsat retning, altså til venstre, indtil den igen i september går ned på samme sted som i marts, — altså solen vendte!

Måske dette kan klare begreberne lidt for jer om det svære forhold mellem sol, verdenshjørner og tid.

Løyer

Vor medarbejder på biblioteket i Silkeborg anbefaler alle patruljer, der arbejder med kort og orientering, at læse: J. Stig Hansen og Ib Withen: DET LEVENDE KORT fra Reitzels forlag.

Bogen er så god, skriver Fib, at den må høre hjemme i ethvert tropsbibliotek.

Birthe Iversen, en seniorspejder fra Randers, og Ingrid Bøytler, KFUK-spejder fra København, har fået den store chance at blive udvalgt til en amerikatur til sommer. Amerikanske spejdere har siden krigen været utrolig gæstfri, og det er et meget vigtigt punkt på deres arbejdsprogram at udveksle store spejdere. Juliette Low-fonden er skyld i, at dette overhovedet kan lade sig gøre.

Vi hører senere mere om Birthes og Ingrids amerikatur.

Til rådsklippen

Vi vil så gerne i vor patrulje høre, hvordan andre patruljer ser på spørgsmålet store hatte eller skråhuer.

Vi synes hos os, at det er meningsløst, vi skal anskaffe den store dyre hat, som vi alligevel kun bruger til Sct. Georgsdag og nytårsparade.

Vi synes heller ikke, den er særlig klædelig.

En skråhue af et godt snit er meget mere sporty og klæder de fleste mennesker, og den koster ikke det halve.

Hvad siger man om det i andre patruljer?

„Vaskebjørnene“, København

Månedens bog

Det må være noget for spejdere at læse bøger, der handler om mellemfolkelig forståelse. Hvis I fik læst den om de to børn, der drømte sig til vidunderlandet „spero“, så skulle I se at få fat på den, der hedder „Venner verden over“ af Jo Tenfjord.

Bogen handler om FN's arbejde, men det er ikke en tør og kedelig bog, men en spændende roman om de to børn Karolus og Evangelinas oplevelser først under krigen i Nordnorge og derefter på en rejse til mange forskellige lande, der nyder godt af Unescos hjælpearbejde.

Da børnene ved krigshandlinger har mistet deres forældre, bliver de adopteret af en mand, der er ansat i FN og kommer med ham rundt på den halve jordklode. De kommer på en begivenhedsrig tur til Ægypten, hvor epidemier raser, ja helt til New York. Her får de lov at overvære et møde i selve FN's bygning — og får den helt store overraskelse, men den røber jeg ikke

—b.

Månedens INTERVIEW

Midtjyderne har fået ny distriktschef, det er *Lis Bach*.

Når vi siger *Lis Møller-Olsen*, ved vi straks meget bedre, hvem det er. Lis har været fører i mange år og har været knyttet til Spejderskolen som husholdningslærerinde fra 1947 til 1950. Det bliver da også på Spejderskolen, vi mødes, og det er heldigt, for Lis har jo i mellemtiden giftet sig og er blevet gårdmandskone i Ejsing, et sted i det mørke Jylland, som kun de, der bor der i nærheden, vil være i stand til at finde.

Jeg har aldrig set noget menneske strikke som Lis, man aner kun en serie små, gibbende bevægelser — og så er den pind færdig. Jeg gætter på, at det er en bitte trøje til Lis' lille datter, som er i pleje, mens mor er til møde.

„Hvornår blev du spejder, og hvorfor?“

„Jeg havde en aften set nogle børn om et lejr-bål, jeg vidste ikke, at det var spejdere, det fik jeg først senere at vide, men det stod for mig som noget af det mest tillokkende at være med i.“

„Og så blev du spejder?“

„Nej, for så var der nogen, der fortalte mig, at det skulle jeg ikke, for så fik jeg så grusomt meget at lave, så jeg blev bange for det og betænkte mig et stykke tid, men i 1936 begyndte jeg altså alligevel i Kolding.“

„Fik de ret, der havde spået, at du ville få en grusom masse at lave?“

„Ja, det gjorde de jo nok, men jeg har også haft så mange vidunderlige oplevelser, som jeg ikke kunne tænke mig, hvordan jeg skulle have undværet.“

„Du har været fører i mange år.“

„Ja, mit møde med korpset var faktisk, da jeg var på korpsets patruljeførertræning på Fæno i 1939.“

„Var du også med det år?“ (Hvor må vi have været mange det år, for altid møder man nye mennesker, der var med den gang, og som man begejstret kan tale med om fakkeltog, spejderchef-modtagelse, pludselig opvågnen, hvor det forkyndtes for alt folket, at Fænølejrpladsen skulle være vores og hedde „De blå Pigespejderes Lejrplads“. Og regnvejret, det skrækelige, hvor alle

Lis Bach, som vi mindes hende i Rohden

blev våde til skindet, og Märta hældte cognac i halsen på alle de forkomne sjæle for at forebygge event. forkølelser.) Vi taler længe om alt dette.

„Du har også været elev her på skolen, ikke?“

„Ja, og mine år på Spejderskolen — først som elev og senere som lærerinde — har betydet meget for mig, man forstår det måske først rigtigt bagefter,“ tilføjer hun tankefuldt.

„Mens jeg uddannede mig i København, var jeg i ca. 2 år tropsfører for Ryvang trop. Jeg var meget glad for den tid, og jeg følte mig meget stærkt knyttet til den trop. Jeg forlod København og flyttede til Jylland; dér startede vi en lille trop, som hed Borris trop, den havde kun to patruljer, det var langt ude på landet, og det var meget vanskeligt at komme ud og holde møder med dem især om vinteren, men det vanskeligste var dog overgangen fra de lidt pjankede, men sprællevende københavnerunger og til de mere tunge, stille og sejge jyder, der slet ikke forstod tingene på samme måde. Men det var også lærerigt, og jeg blev meget glad for dem også.“

„Hvordan var det så at være spejderfører i Skotland?“

„Ja, det dumpede jeg jo også ret pludseligt ud i. Jeg var kok på spejdertræningsskolen Netherurd i nærheden af Edinburgh i et års tid, og så manglede de en fører for Westlinton Company. Troppen bestod af tre patruljer, ialt ca. 20, men de brugte ikke patruljesystemet sådan som vi. Spejderne holdt aldrig selvstændige patruljemø-

der, og meget af tropsmødet gik med indviklede ceremonier, som jeg måtte dirigere efter en bog, d. v. s. jeg læste det hele op. En dag opdagede jeg pludselig, at de gjorde højre om, når jeg sagde venstre om, og omvendt. Det viste sig så, at det var mig, der stod på den forkerte side, men der var åbenbart ingen af spejderne, der havde lagt mærke til, hvad jeg i det hele taget sagde, så jeg kunne have sparet mig ulejligheden. Patruljerne skulle så holde møde i hver sin krog, men patruljeførerne kunne ikke finde ud af, hvad de skulle lave, de vidste ikke, hvordan de skulle lære spejderne prøverne. Så gik vi i gang med patruljeførertræning, og det var åbenbart noget helt nyt og ukendt, men de var meget glade for det, og jeg tror også, de fortsatte med det, da jeg var rejst.“

„Du har også været i Holland?“

„Ja, da jeg var i Holland, traf jeg nogle førere fra New Zealand, der var på et to-tre årigt besøg på denne side af jordkloden. Jeg fik lyst til at gøre det omvendte og fandt i det engelske førerblad en annonce om en familie derude, der søgte husholder eller kok. Jeg søgte stillingen og fik den. Min udrejse blev ordnet, og jeg ventede bare på skibsløjshed. Mens jeg ventede, tog jeg en tur til Danmark, hvor jeg pludselig til min egen store overraskelse giftede mig langt op i Jylland; det var faktisk en omvæltning.“

„Ja, nu kommer du vel næppe til New Zealand med det første, men du ser nu ikke ud til at være utilfreds med den vending, det hele har taget.“

Lis smiler og strikker stadig på den lille trøje, eller er det en anden nu, mon? „Hvilke ønsker, planer og forhåbninger har du så som distriktschef?“ spørger jeg til sidst.

„Det hele er jo så nyt, men der er noget, jeg har tænkt meget på. Jeg kom tidligt i forbindelse med udenlandske spejdere, og i al min begejstring for alt det nye, jeg mødte, kunne jeg ikke rigtig lade være at spekulere på, om vi ikke kunne komme vore hjemlige „grønne“ meget nærmere. Derfor har jeg også glædet mig så meget over det gode samarbejde, der nu er kommet i stand, og jeg tror, at det kommer korpsene og alle landets børn til gode, at vi prøver at lære hinanden at kende — og derigennem forstå og holde af hinanden.“

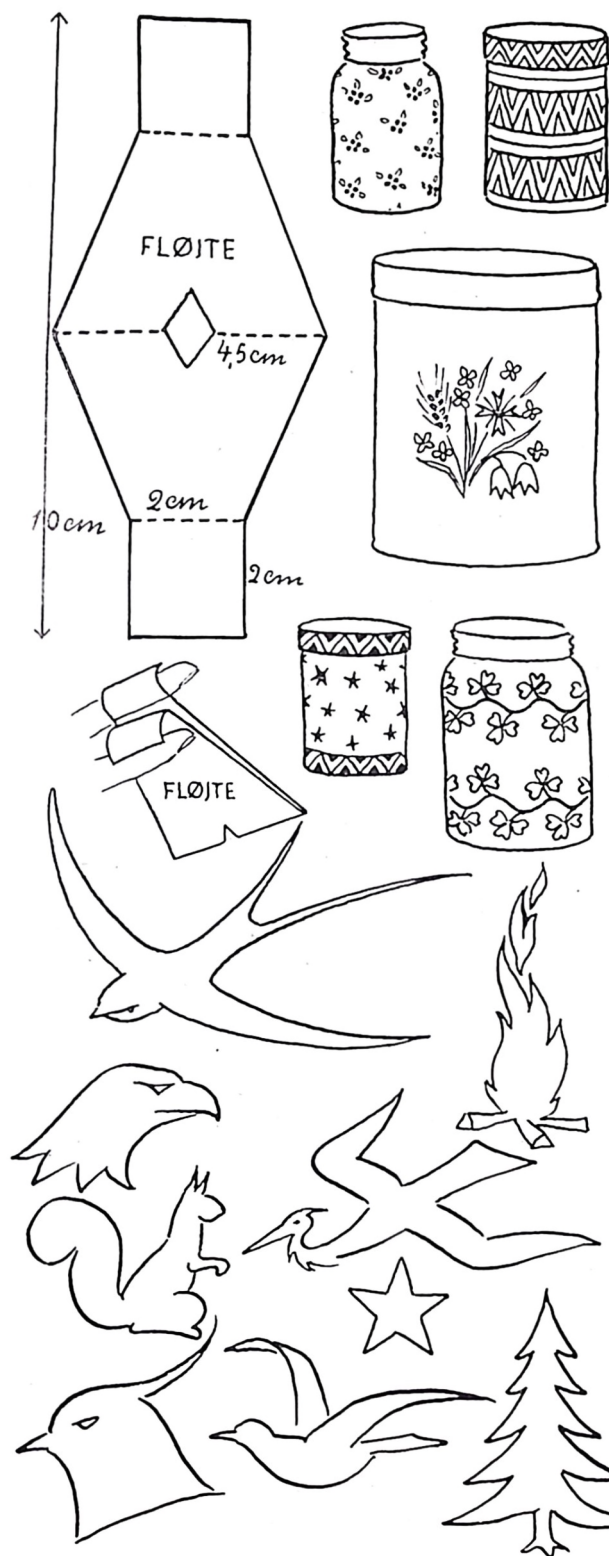
Kat.

Hvordan ? LAVES DET ■

Denne gang skal vi have nogle små nemme ting — og vi begynder med et *boldnet*, som enhver, der kan strikke, hurtigt kan lave. Vi skal bruge nogle rester bomulds-garn og 5 ret grove strømpe-strikkepinde. Vi slår 12 masker op på hver af de 4 pinde og strikker glatstriking som til en strømpe — altså ret omgangene rundt. Af og til kan vi sætte en anden farve garn ind, så nettet bliver muntret stribet. Når strikketøjet måler ca. 12 til 15 cm, lukker vi af — dog ikke helt som vi plejer, for vi skal lade *hver anden* maske falde ned. Det lyder noget foruroligende sådan at lade maskerne løbe med vilje, men der sker ikke noget ved det. Maskerne skal løbe helt ned til opslåningskanten, og derved bliver det næsten dobbelt så langt, som da vi sluttede. I den ende, hvor vi lukkede af, rynkes det sammen og danner bund, og dér kan vi anbringe en flerfarvet kvast til pynt. I modsat ende trækkes en snoet snor igennem.

En fløjte af papir har du nok aldrig prøvet at lave før, men det kan nemt lade sig gøre. Tegn blot tegningen i de angivne mål over på et stykke stift papir, klip den ud og bøj efter de punkterede linjer. Den lille firkant i midten klippes ud, og når du så tager papirfløjten mellem fingrene og blæser kraftigt i den, fløjter den. Pres ikke fingrene for tæt sammen, så kan luften ikke passere.

Tryk på papir kan udføres med en nem og billig trykkesmeknik. Det motiv, du vælger, tegnes over på et stykke madpapir, klippes ud og limes på et stykke gummi, f. eks. en stump gammel bilslange. Gummiet klippes til efter tegningens kant og limes på en plan træklods med papirsiden ned mod træet. Ja, så enkelt kan en kliché fremstilles, og nu foregår trykningen ved, at vi hælder lidt plakatarve ud i en underkop, maler klichéen over med en pensel og trykker den fast ned mod papiret. — Hvis du ikke selv kan finde på figurer og tegne dem, kan du i bøger og blade finde netop det motiv, du ønsker. Og det færdigtrykte papir kan bruges til mange nyttige ting såsom tapet til dukkestuen, omslag til skolebøgerne eller til indpakning af en gave. Og hvad mener du om at lave en kliché med dit patruljemærke?

Dåser!!!

Når mor gør forårsrent i spisekammeret og skabene, finder hun sikkert en del tomme dåser, som skal kasseres. Du skal ikke roligt se på, at de bliver kastet bort — for dem kan du nemlig godt få noget pænt ud af igen. For vi er vel alle — store og små — på jagt efter billige gaver, selvom vi ikke netop befinder os i julemånden?

Altså, tag vare på blikdåserne, de kan ende igen på mors hylde i fornyet udgave som kaffe- eller kagedåse. Hvordan? Først fjerner vi event. gammelt lak eller mærker med fint sandpapir, og så får dåserne en omgang eller to med gummilak, som fås i mange dejlige farver hos farvehandleren. Lakken stryges jævnt på med en pensel og tørrer i løbet af en times tid eller to. Lakken må være helt tør, inden dåsen får næste omgang. Dåsen dekorerer med „håndmalede“ blomster, prikker, streger, bølger, eller hvad du ellers kan finde på.

Nu kan man igen få overføringsbilleder i forretningerne — og det giver mange muligheder for dekorationer — både morsomme og stilfulde — alt efter behov. Fremgangsmåden er ligetil. De fleste overføringsbilleder er netop beregnet til dekoration og har lim på bagsiden, så de hænger fast. En ting, der er meget praktisk, og som kun få ved, er at stryge lidt klar lak henover billedet, når det er tørt, så holder det længere og beskyttes mod våde klude, når dåsen tørres af.

Nu vi har fat i pensel og malerpotte, kan vi lige så godt gøre lidt ved skruelågene på de tomme marmeladeglas, så kan de også tages til ære og værdighed igen. Lågene renses omhyggeligt og lakeres — ligeledes med gummilak — en eller flere gange, til det er jævnt dækket. Midt på låget anbringes et overføringsbillede — f. eks. en markbuket, og har du nogle af de små billeder af insekter, bier, fluer eller mariehøns, kan de anbringes rundt om på selve glasset. Også de får et lille lag lak ovenpå — og mormor vil være henrykt for at få det nye glas til at byde dig bolcher af.

Bo.

Historie af Annesofie Hermann (afsluttet)

Og så kom den skæbnsvangre tropstur. Troppen havde en tradition med at bruge den første dag i efterårsferien til en stor terrænsportstur og leg med konkurrencer og talrige forhindringer.

Bierne plejede at klare sig flot, havde været nr. 1 to år i træk, men de havde allerede længe med vemod tænkt på, at i år skulle de have en klods om benet, og på at Myrerne var blevet en meget stærk patrulje siden sidst.

Dagen oprandt med et blegt solskin, som snart forsvandt i lette tåger. Men det var mildt af en oktoberdag at være og dejligt vejr til en leg.

Tropsføreren startede spejderne ved De krumme Ege, hver patrulje med en forseglede kuvert i lommen, og hun så sine syv dygtige patruljer trave hen ad vejene. „Se Bierne!“ hviskede tropsassistenten, „det ser ud, som om de havde en lille hund med!“ og ganske rigtigt så man som sædvanlig den lille fjolled i sit trav snart på siden af de andre, snart helt bagefter og snart løbende op foran dem. „Jeg havde trods alt troet, der var så megen æresfølelse i de Bier, at de ville have taget sig af et nyt menneske,“ sagde tropsføreren med en grimace. „Men jeg tror ikke, hun har det rart; vi bliver vist nødt til at tage lidt hånd i hanke med det.“

Bierne travede afsted som beskrevet, den lille „hund“ løb rundt og spurgte: „Hvad skal vi nu? Hvad går det ud på? Skal vi samle noget? Hvor skal vi hen? Hvad skal vi gøre?“ „Du skal i hvert fald tie stille nu og vente, til du bliver sat igang!“ hvæsede Lange Benthe arrigt og gjorde sig umage for at koncentrere sig om den iagttagelse, der forelobig var patruljens opgave.

Øvelsen skred frem efter sine punkter, som opgivet var i den forseglede kuvert. Her og der mødte man de udstillede poster og skulle løse forskellige opgaver. Ved en samariterpost lykkedes det den lille fjolled at ødelægge om ikke alt så meget ved sin iver, et andet sted kom hun til at træde op i en kimsleg, der var lagt på jorden, og megen tid gik tabt med at ordne den. Og Alfa, Beta, Gamma, Delta, Epsilon, Zeta og Eta så alle ud, som kunne de begå et mord.

Den lette tåge fra om morgenen havde tættet sig. Store tågebanks rullede hen over markerne og væltede

sig ind i skoven. Ved skovbrynet krævede legen, at bud sendtes tilbage til tropsføreren ved De krumme Ege med en melding og en rapport. Lange Benthe så sit hold an. Hun vidste inderst inde, at hun skulle sende to spejdere, men hun kendte også vejene så godt, at hun ikke syntes, nogen kunne fejle, og lige bortset fra tågen var det højlys dag, og hun havde på senere poster brug for alle kræfter. Hun tovede et sekund, og så sendte hun sin Omega, hun vidste godt med sig selv, at hun gjorde det for at få arbejdsfred, for at have sin egen patrulje i fred og ro igen engang. Den lille fjolled fik besked; hun var som sædvanlig fuld af iver og god vilje og gemte sin depeche, som hun fik besked på, og travede afsted ad hulvejen, der skulle føre ned til landevejen, som skulle føre hende til De krumme Ege. Næppe var hun gået og hurtigt forsvundet i tågen, for resten af patruljen satte i trav, i sit gode gamle trav, uhindret af den klods, de syntes, man havde bundet dem om benet.

Hun var god til at lægge øvelser, tropsføreren, hun havde års erfaring og en drengespejdermand, der hjalp hende, -- der var altid nok at lave, og øvelserne kunne gennemføres af de dygtigste patruljer. De havde set et glimt af Myrerne, måske kunne de indhente dem endnu, måske kunne de endnu klare for sig og patruljearen.

Og i tågen og ad hulvejen travede stot den lille fjolled opfyldt af sit vigtige hverv og nu og da folende efter, om papiret nu også var gemt godt inde i blusen. Hun øvede sig højt i de vers af fædrelandssangen, som hun ville blive hørt i, når hun kom frem. Da hun kom til hovedvejen, var tågen meget tæt. Hun havde aldrig været på denne vej før i morges. Hun havde glemt, om hun skulle gå til højre eller venstre og havde ingen fornemmelse i sig af det rigtige, og valgte det gale. Hvorfor mon man altid gør det? Ufortrødent traskede hun afsted kilometer efter kilometer uden den ringeste tvivl i sin sjæl om vejens rigtighed, blot optaget af de vers, hun skulle høres i ved vejs ende.

De andre Bier klarede godt for sig. Det hændte, at Lange Benthe sendte en tanke til sit lille sendebud, men hun syntes ikke, hun kunne tage fejl, og hun glemte hende igen, når hun koncentrerede sig om de nye opgaver, hun mødte på sin vej.

Klokken halvtre løb Myrer og bier samtidig ind på sidste post ved udgangspunktet. Tropsføreren havde drukket megen varm kaffe af en termoflaske og var godt glad ved, at man nu nærmede sig legens slutning, for dels frøs hun, dels huede tågen hende ikke. Benthe så sig om. „Hvor er den lil . . . hvor er Omega?“ spurgte hun. „Jeg sendte hende afsted med rapporten og meldingen kl. 12.“ Hun og tropsføreren så hinanden lige ind i øjnene og et godt stykke længere ind, og Benthe blev meget bleg. „Hun var altså alene?“ spurgte tropsføreren efter hurtigt at have talt de andre „bogstaver“, som stod så underligt fortabte bag deres lange patruljefører.

GRØNLAND kalder...

Hvem vil brevveksle med en grønlander?

De fire spejderkorps og FDF har dannet et lille udvalg, som på forskellig måde vil prøve på at hjælpe det uniformerede ungdomsarbejde på Grønland. Udvalget har mange planer, som dog ikke skal åbenbares endnu — men en ting bør nævnes, for den kan ikke komme for hurtigt i gang — og det er en brevveksling med grønlandske spejdere på dansk!

Hvis du har lyst til at skrive med en grønlander, så meddel det til „Spejdernes og FDF's Grønlandsudvalg“, Lundsgade 6, København Ø., og opgiv dit navn og din adresse — og du skal høre fra os igen, så snart isen langs Grønlands kyst er smeltet, og postbåden kan gå igennem.

Store provinsspejdere, som bor i København

er velkomne i Spejderhuset, Lundsgade 6, tirsdag den 12. maj kl. 19.30.

Divisionscheferne i København indbyder alle store provinsspejdere til en kop the i Spejderhuset og håber, at mange vil komme, i så fald var det meningen at fortsætte med åbent hus en gang om måneden efter sommerferien.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Her Tinka grundigt betænker sagen:

En spejder er vågen, som Georg med dragen.

Hun ser sig som Georg, der dragen fælder,

men mon hun er vågen, når rigtig det gælder?

Ja, hun var alene, mutters alene vandrede Else Hansen, skrevet op som Omega og kaldet den lille fjollede, nu forlængst på anden mil ud i tågen langt væk fra De krumme Ege, og langt væk fra byen. Hun var træt nu, og hun havde spist sin mad, lige undt sig tid til at sluge den ved en kilometersten. Men hun sagde ikke vers for sig selv mere, for hun vidste, at hun kunne dem, og så var der det, at tågen ligesom havde gjort hende lidt betænkelig. Det var meget få mennesker, hun havde mødt, de var dukket op som sære gespenster på den anden side af vejen og var gledet ud igen. Kun en enkelt bil havde listet sig frem gennem de grå masser. Husene ved vejen var så slørede, at hun ikke af dem kunne se, om det var de samme, hun havde passeret om morgenen. Det var først ved tomilestenen, at hendes lille mærkelige hjerne forstod, at det var helt galt dette her. Hun tænkte på

depechen bag blusen og på, at nu ville Lange Benthe igen have noget at være vred over, og hun tænkte på, at de skulle have kalvesteg hjemme, og det kunne hun så godt lide. Hun græd ikke, for det plejede hun ikke at gøre, og dertil var hun for vant til uheld. Hun vendte bare om og gik tilbage. Men det gik langsomt nu, og der var noget i hende, der var bange nu, bange for denne tåge, der var den tætteste, hun havde oplevet, bange for ikke at komme hjem mere, bange for ganske enkelt at være for træt til at kunne gå den lange vej hjem.

Men ved De krumme Ege var der kommet fart over tingene. Patruljerne vandrede kaldende i tågen. Troppesførerens mand hoppede op i sin jeep og med hujende spejdere, kaldende og råbende og tændte lygter kørte han ud ad landevejen, et andet hold cyklede hjem for at finde ud af, om den forsvundne skulle være kommet hjem.

Det var Lange Benthe og Alfa, der var med jeepen, der fandt hende. Hun var såmænd ikke kommet så langt på sin vej hjemefter, men havde lige sat sig til hvile lidt og var så småt ved at falde i søvn. Lange Benthe fo'r ud af vognen. „Der er ikke noget i vejen med hende!“ lod hendes stemme som en jubel gennem tågen, og hun tog hende, tæt og tung som hun såmænd var trods sin lidenhed, og bar hende ind i jeepen. Den lille fjolledes øjne var mere end forbavsede, mere kuglerunde end nogen-sinde, da hun rigtigt vågnede, forbavsede over køretøjet, forbavsede over ikke at blive skældt ud. De andre vidste ikke, hvordan de bedst skulle udtrykke deres glæde over at have fundet hende igen!

„Vi har fundet hende! Vi har fundet hende!“ skreg de længe, før de naaede De krumme Ege. Og der skete det mærkelige, at da de hoppede ud for at give besked til vagtholdet der, faldt Lange Benthe tropsføreren stor-

tudende om halsen. Og så var der egentlig ikke så meget mere at sige om den ting.

Da de kom hjem med den lille fjolde til den bekymrede mor og bedstemor, sagde fru Hansen, at det måtte vist hellere holde op med det spejderi, for der var ikke rigtig kommet nogen glæde ud af det. „Å nej,“ sagde Benthe beklemmt, „jeg beder Dem så meget undskylde det, der er sket i dag, og de andre dage også forresten; det har været min skyld. Men jeg vil så gerne have lov at prøve at gøre det godt igen.“

„I dag var Lange Benthe ikke gal på mig,“ mumlede det mærkelige barn, da hun dødtræt og med øjnene hængende ned på kinderne lige skulle spise lidt kalvesteg, inden hun tumlede i seng. „Det er meget indviklet at være spejder.“ Og så faldt hun i søvn midt i en mundfuld.

Annesofie Hermann

FORHINDRINGS LØB med forhindringer . . .

SANDFÆRDIG HISTORIE AF KAT

Troppen havde fødselsdag en søndag det år, og følgelig var det en enestående chance til at lave en spændende troppetur. Tropsføreren havde fået en såre god idé: hele troppen skulle ud på forhindringsløb. Bagefter skulle man så samles og holde fødselsdagsgilde med røde sodavander og flødeskumskager — ah!

Alt var klappet og klart, selv problemet med transporten af alle flødekagerne og sodavanderne ud til et øde sted. Turen var planlagt og mandskab til posterne fremskaffet ved hjælp af alle slags overtalelser, for er der noget, de store ikke kan fordrage, så er det da at stå fast

vagt og fryse og skrupkede sig, mens de andre render rundt og har det sjovt.

Dagen før indtraf den første alvorlige forhindring, idet tropsføreren pludselig fik fornemmelser — I kender den slags, der føles i halsen som en skarp kniv, i hovedet som hårde dunk, i ryggen som „hold“ og i knæene som gummi — kort sagt umiskendelige tegn på influenza. Endnu ved bevidstheden ringede hun straks den ene tropsassistent op og sagde med fortvivlelse i stemmen, at hun nok blev nødt til at gå i seng — — En snøvlede, ru stemme i den anden ende af ledningen erklærede, at hun allerede havde

ligget der fra igår og ikke regnede det for sandsynligt, at — og nos og pudsede og nos og hostede, — så tog man afsked med hinanden. Den anden tropsassistent havde ikke telefon hjemme, men der var håb om at træffe hende på kontoret, inden hun gik hjem. Og så ringede den stakkels tropsfører dertil og fik besked om, at den pågældende unge dame ikke havde været på kontoret de to sidste dage på grund af halsbetændelse!!!

Så var der kun een ting at gøre, nemlig at få fat i en patruljefører og bede hende fortælle alle de andre, at løbet var aflyst og bede dem tage på patruljetur og holde fødselsdag med sig selv — og det gjorde de så, hver på sin måde, førerne under hver sin dyne med hver sit glas magnyl og klud om halsen — det var en festlig dag.

Det var første kapitel af beretningen.

Så gik der et helt år næsten. I martsnummeret af tropsbladet bebudede man igen stort forhindringsløb, denne gang et andet sted, men stadig lige spændende. Førerne samlede alle planerne sammen og bearbejdede dem, fremskaffede materialer og levende poster, denne gang med trusler om de forfærdeligste straffe, hvis de ikke mødte. Det var et stort arbejde, og mange af opgaverne måtte laves om, fordi det jo skulle foregå i et andet terræn, nye idéer flettes ind o. s. v., o. s. v. Endelig sent natten til søndag var det hele klart, alt pakket sammen og en meget træt fører gik i seng med god samvittighed, denne gang skulle alt klappe nøjagtigt, alt var taget i betragtning, det kunne ikke gå i fisk — mente hun. Hvis hun havde trukket gardinet til side og kigget ud, havde hun måske været knap så sikker, for udenfor faldt sneen tæt, men hvem tænker på snevejr i midten af marts?

Det er ikke let at vide, hvem der var mest forbløffede næste dag, da der lå højt med sne overalt. Spejderne mødte fuldtalligt op, det er da selvfølgelig, når det er sådan et dejligt snevejr. Desværre kom de fleste for sent, fordi de måtte gå hele vejen — det var umuligt at cykle, og man nåede ikke toget. Tropsførerens ansigt var formørket — det var umuligt at gennemføre halvdelen af opgaverne, og dermed ville turen være ødelagt. Så tog man ud på travetur i al sneen og kom hjem netop så våde, varme og rød næsede, som det kun er muligt, når man har vasket de andre og selv er blevet lige så grundig vasket i sneboldkamp ... vist var det dejligt, men det var stadig ikke noget forhindringsløb.

Så kommer tredje kapitel, og så kommer forhindringsløbet endelig, men først næste efterår.

Tredie gang måtte posterne indfanges med list og derefter med magt forhindres i at stikke af, da det var en væmmelig kold dag og øsregnede, men tropsføreren havde knyttet hænderne i lommerne og med en meget bestemt mine ladet alle forstå, at denne gang skulle forhindringsløbet gennemføres — koste hvad det ville.

Så tog man fat på det næsten 16 km lange forhindringsløb. Allerførst fik patruljerne meget nøje besked om, hvor-

når øvelsen begyndte og hvor og hvornår den sluttede og fik højtidelig overrakt en lille kortskitse, på hvilken startstedet var afsat med bogstavet A. Alle fik travlt med at hale kortene frem og finde ud af, hvor A'et skulle anbringes, og hvilken vej man helst skulle vælge for at finde frem til det. Selvfølgelig var der to patruljer, der havde glemt kort hjemme og måtte derfor klare sig med nogle laser, som tropsføreren havde medbragt for en sikkerheds skyld; de var temmelig medtagne allerede ved starten og blev absolut ikke bedre, efterhånden som regnen opløste dem og fik dem til at ligne lasede klude — men hvad, det var jo et forhindringsløb.

Da man havde overbevist sig om, at alle patruljer havde så nogenlunde opfattet, hvad de skulle foretage sig, styrtede føreren af sted med sine kække hjælpere, der skulle tilbringe en våd søndag som poster rundt om i skoven. Da de første to patruljer nåede punkt A, stod den første post der og så ud, som om hun havde været der altid. Hun signalerede en melding samt navnet på den bro, hvor man skulle finde den næste post. Opfattede man ikke meldingen første gang, fik man den een gang til; rumlede det heller ikke ind denne gang, måtte man vente, til næste hold ankom og så „læse med“ hos dem. Hjortepatruljen var hurtigst i opfattelsen og styrtede til broen, hvorfra førerholdet lige med nød og næppe havde nået at anbringe posten, fordi den absolut skulle anbringes et „ondskabsfuldt“ sted på en gren, der ragede langt ud over åen, og alle forsøg resulterede kun i drukningsforsøg og angstråb fra bredden, hvorfor det til sidst måtte opgives, da man øjnede den første patrulje oppe på bakken.

Der var en kode i det brev — en svær en, og der var et eksempel til hver, for at man straks kunne lægge posten på plads og ikke risikere, at næste hold kom anstigende, mens man var midt i hovedbrudet. Det første hold tog koden med til næste post for at løse den på vejen, hvilket de inderligt fortrød, da de så måtte tilbage for at tælle, hvormange trappetrin der førte op til broen, og hvor bred denne var. I mellemtiden havde Glenterne indhentet dem, de var mere energiske og drivende våde end de øvrige på det tidspunkt.

Næste forhindring skulle man finde, hvor åen slog en stor bugt mod nord. Opgaven var en tegneserie, som man måtte se på et øjeblik, før man fo'r videre til næste post digtende en tekst, der skulle kunne synges af hele patruljen bagefter. Det var en grim en, for det var umuligt i det vejr og den fart at skrive noget ned, og så risikerede man jo, at man havde glemt det hele bagefter.

Så mødte man igen en af disse uforfærdede „levende poster“, der gav hele patruljen ordre til at stille op i en lang række bag hinanden, og en for en blev deres højre håndled bundet til en snor, som de derefter skulle følge gennem „tykt og tyndt“ til næste forhindring. Der var 500 m snor, der førte gennem det, man med et mildt udtryk kalder „uvejsomt“ terræn. Man måtte krybe på alle

fire og springe over grøfter, bore sig igennem grantykning og række sig så højt, man kunne, løbe tre, fire gange rundt om det samme træ, slås med brombærranker og brændenælder og beherske sig vældigt hele tiden for ikke at blive gal i hovedet, hver gang tværsækken hang fast i en gren, eller når kammeraten foran forårsagede, at man fik en lussing af den gren, hun lige havde passeret. Alle nåede imidlertid levende igennem og besluttede at surre tropsføreren ind i alt garnet, når de mødtes på stationen. Ved enden af snoren hang et papskilt, på hvilket man kun med besvær læste navnet på broen, hvor man skulle finde næste forhindring, og Glenterne, der nu fortsatte med deres afbrudte digtning, gik den stikmodsatte vej, så Panterne kom først. Det osede stadig ned, da de nåede den store, nye bro. En drivvåd spejder dukkede op som en havfrue af dybet, gav patruljen en sodavandsflaske, et stykke sejlgarn og hver spejder et stykke madpapir, mens hun forkyndte uden skånsel: „Bring så meget vand, I kan bære, ved hjælp af papiret til nærmeste post ved grusgraven 300 m herfra.“ Så fik man travlt med at hejse flasken ned og hejse vand op; da den sidste skulle kaste flasken ned, ramte hun uheldigvis en sten, og flasken knustes. Alle Panterne stod og så fortvivlede ud med hænderne fulde af „vandpakker“ og stønnede, for nu var det jo ellers lige gået så godt — men „havfruen“, der åbenbart havde været forberedt på alle eventualiteter, udleverede dem straks en anden, mens hun i sit stille sind takkede skæbnen, der havde sendt en flok ulveunger over broen 10 minutter før, som beredvilligt havde afleveret alle deres sodavandsflasker, som de havde været temmelig sure over at skulle slæbe på.

Ved grusgraven blev vandet målt i måleglas, det vand, der nåede frem vel at mærke, for efterhånden, som flere og flere patruljer ankom, fik man mere og mere travlt og spildte derfor også af det, så det var en lyst.

Så var der atter en kode, som man ikke kunne finde ud af, fordi det regnede, og man var træt og sulten og bare ville videre, men det kunne man altså ikke, for koden opgav jo netop stedet, man skulle til — nemlig kilden. Pludselig fandt Egerpatruljen ud af det og styrtede af sted på en larmende og meget lidt diskret måde, mens de andre sneg sig efter, og alle fandt kilden. Her var det først meningen, at alle skulle kravle igennem en papirsdragtpose uden bund, men man indså, at papiret ikke ret længe ville kunne klare den belastning i våd tilstand, derfor lod man være og plantede en medbragt sort kat (der var lavet af et par gamle skibukser) oppe i et træ. Det var en meget vanskelig operation, og man besluttede næste gang at hejse den op. Egerpatruljen kom først og fik besked om, at katten skulle væltes ned ved hjælp af et redningsreb — det var vældig svært og tog lang tid, for rebet blev hele tiden hængende og var ikke til at få ned igen. Snart var hele troppen samlet på stedet som et larmende sportspublikum, der ustandselig kom med tilråb

og gode råd, mens alle blev vådere og vådere, men trostede sig med madpakkerne.

Tiden gik, og nu blev „kattevagten“ utålmodig, for der manglede to vældig spændende ting endnu, og de ville tage lang tid. Pludselig dukkede to slukørede førere op; de var gået galt, da de skulle lægge de to sidste poster ud, forklarede de, og var endt langt ovre på den anden side åen og måtte helt tilbage ad broen for at komme over på den rigtige side igen, men nu ville de altså se at få det ordnet i en fart, mens de andre sloges om katten og spiste leverpostejmad. De skulle lige til at starte igen, men så var det, ligesom om alle pludselig blev så trætte i ansigterne, armene blev så underlig tunge, benene lidt usikre, og man mærkede, at man var sulten, kold og uendelig våd.

„Vi går hjem nu,“ sagde tropsføreren lige så pludseligt, men bestemt. Og så gik man i små grupper og stiltørdigt tempo de sidste 6 km til toget.

Mens man på stationen ventede på toget, sang man vrøvleviserne, man havde digtet og igen glemt på vejen og diskuterede alle de mange forhindringer, man havde stødt på og overvundet.

Heller ikke denne gang blev forhindringsløbet rigtigt gennemført, der manglede tre poster, dem gemmer vi til næste år, for det er altid rart at have noget til gode.

Kat.

Post-box Fromse meddeler,

at hendes adresse er:

GILLESAGER 130 (ikke 148), GLOSTRUP

Patruljeførerlejr på Fæno

Atter i år vil der blive afholdt patruljeførerlejr på Fæno. Lejren bliver i tiden fra 5.-12. juli, og prisen er 25 kr. + rejseudgifterne. Korpset indbyder 1 patruljefører fra hver division til at deltage. Har du lyst til at „opleve“ Fæno og tilbringe 8 dejlige lejr-dage sammen med jævnaldrende kammerater, så tal med din tropsfører om det. Hvis du er så heldig at blive indstillet fra trop-pen, kan du senest den 1. juni få besked, om du kan få lov at komme med.

Køkkenhjælper

søges til sommerens træningslejr

på Fæno i tidsrummet fra 24. juni-26. juli,

på Spodsbjerg på Langeland fra 27. juni-2. juli.

I hver lejrperiode (8 dage) vil der være brug for 6-8 sunde og raske spejdere over 14 år. Pris 15 kr. pr. uge + rejseudgifterne. Der kan eventuelt søges tilskud til rejsen.

At være køkkenhjælper er en fornøjelig sommerferie-chance. Arbejdet bliver tilrettelagt også med tid til lejr-liv, badning og kammeratligt samvær.

Tilmeldelse må ske til korpsskontoret i Odense senest den 15. maj.

LØSNINGEN

på februarbladets rebus lyder:

Vi sender alle en hilsen stor
til spejdere rundt på den vide jord,
thi venner i øst og vest der bor,
såvel som mod syd og nord.

Der kom mange løsninger, og der blev blandt
de rigtige trukket lod af bladtrollden, som trak

Jette Toft, Øverødvej 39 b, Holte,
som første vinder,

Birthe Pedersen, H. P. Hansensg. 15, Åbenrå,
som anden vinder,

og Hanne Jørgensen, Overgade 8, Ebeltoft,
som nr. 3.

Nu er vi så godt i gang med
de svenske sange,
at vi lige kan tage en til

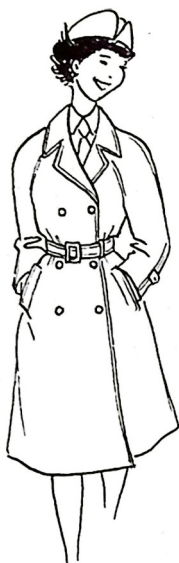

Ta fram det bästa humör du har
var morgon när solen går opp.
Försök att hålla det ständigt kvar
fast jorden går runt i sitt lopp.

För om du bara tänker så
det här var skojigt, det måste gå.
Då finns ingen väg som är svår för dej.
Få framåt med jublande hej.

Midtjydernes nye distriktschef tager
først imod efter malketid

April måned 1953

Depotet har den ideelle skole-, sports- og spejderfrakke

i marineblå, helulden kamgarmsgabardine med stærkt silkefoer.

Størrelse 8—10—12 år	120,50—124,75—129,50
Størrelse 14—16 år	137,75—146,25
Størrelse 40—42	151,25—155,75
Størrelse 44—46	163,00—167,50

Til frakken kan leveres ekstra foer — både i teddybear og uldstof — til at knappe på.

Regnfrakker

Sort oilekindregnfrakke med 2 lommer og spændetamp.

Størrelse 36—38—40	33,00—36,00—39,00
Størrelse 42—44	44,00—47,00
Størrelse 3—2—1	46,00—51,00—51,00
Sydvest, størrelse 53—57 cm	9,50—10,50

Soveposer

Konkurrencen i soveposer er stor i år. — Depotet fører kun 1ste klasses soveposer.

Heldun med mellemvæg, 170 cm, vægt 1100 g, med og uden pude.....	121,50—112,75
185 cm, vægt 1250 g, med og uden pude.....	131,25—123,75
Dun, gennemstukket, 170 cm, vægt 1300 g, med og uden pude	96,75—91,75
185 cm, vægt 1450 g, med og uden pude.....	104,50—99,50
Halvdun, 170 cm, vægt 1600 g, med og uden pude	80,50—75,50
185 cm, vægt 1800 g, med og uden pude...	86,75—81,75

Kapok, 170 cm, vægt 1500 g, med pude	58,50
185 cm, vægt 1700 g, med pude	63,50
Lama uld, 170 cm	59,85
185 cm	63,85

Tæppesoveposer

Heldun, med mellemvæg, vægt 1300 g	144,50
Halvdun, vægt 2200 g	99,75
Kapok, vægt 2100 g	70,50
Lama uld, vægt 2500 g	78,00

Til Sct. Georgsparaden

Gallasløjfe, silke	0,50
Hvide handsker, størrelse 5—6—7—8	4,70
Hatte, størrelse 53—59 cm	17,50
Sportsstrømper, brune, uld og tråd, størrelse 6—7—8	4,15—4,35—4,75
størrelse 9—10	4,95—5,25

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Åbent 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

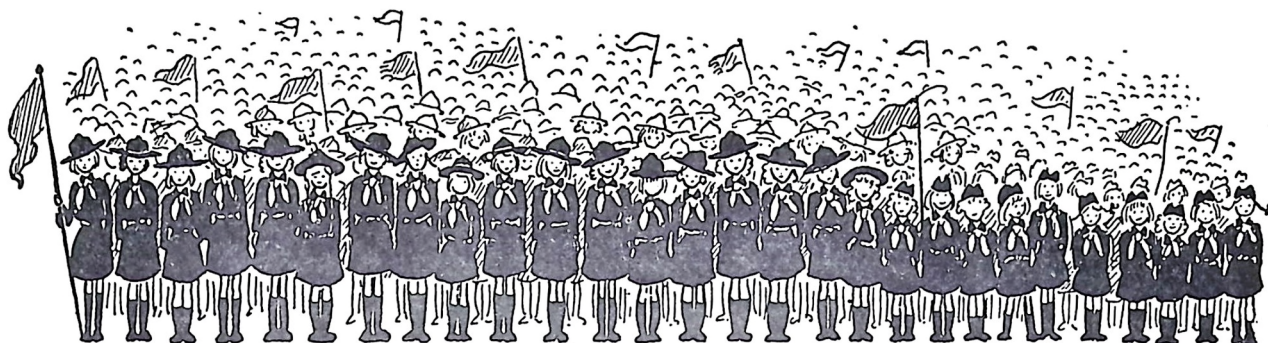
REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 8. april

48433

Det Danske Pigespejderkorps' divisioner og troppe pr. 1. januar 1953

Københavns distrikt

Distr.chef: Fru *Rigmor Schiødt*,
Svalevej 31, Hellerup.
Telf. HE 5742.

AMAGER DIVISION

Div.chef: Frk. *Agnete Dahl*,
St. Kongensgade 128, 3. sal, Kbhv. K.

Amager	46	
Kløvertrop	58	
Majtrop	72	
Sundby	67	
Sønderbro	99	342

FREDERIKSBERG DIVISION

Div.chef: Frk. *Vibeke Bruun de Neergaard*,
Niels Juelsgade 6, Kbhvn. K.
Telf. PA 8113.

Grågåssene	101	
2. København	72	
3. —	63	
4. —	71	
5. —	57	364

GODTHÅB DIVISION

Div.chef: Frk. *Iris Hellener*,
Spanagervej 22, Brønshøj.
Telf. BE 3367.

1. Brønshøj	71	
2. —	61	
Dyssegård	49	
Fuglebakken	78	
Jagtfolkene	54	
Mosetroppen	57	370

HELLERUP DIVISION

Div.chef: Fru *Mathilde Ramsby*,
Ordrupdalvej 34, Charlottenlund.
Telf. OR 4775.

Bernstorff	69	
Gentofte	67	
1. Hellerup	68	
2. —	72	
Hellerup seniorer...	6	
Ordrup	49	
Øregård	64	395

LYNGBY DIVISION

Fung. div.chef: Frk. *Edith Krag-Møller*,
Svalevej 31, Hellerup.
Telf. HE 5742.

Bagsværd	27	
----------------	----	--

1. Lyngby	96	
2. —	62	
3. —	70	
4. —	79	
Sorgenfri	27	361

MØLLEÅ DIVISION

Div.chef: Fru *Grethe Weis*,
Bloksbjergvej 2, Klampenborg.
Telf. OR 2804.

Folchave	77	
Holte	76	
Klampenborg	57	
1. Virum	52	
2. —	47	309

RYGÅRD DIVISION

Div.chef: Frk. *Karen Prior*,
Enighedsvej 2, Charlottenlund.
Telf. OR 6083.

Lundehus	54	
Ryvang	57	
Sct. Georg	12	
Vibenshus	36	159

SCT. JØRGENS DIVISION

Div.chef: Frk. *Ellinor Larsen*,
Paludan Müllersvej 6, Kbhvn. V.
Telf. Eva 4832.

Bavnehøj	55	
Falkoner	79	
Grøndal	74	
Meiserne	70	
Solbjerg	18	
Sct. Birgitta	38	
Sct. Antoni	21	
Sct. Bernadette	35	
Topmeiserne	74	464

VILDGÆSSENES DIVISION

Div.chef: Fru *Sonja Hesselberg*,
Frederiksdalsvej 38, Virum, Lyngby.
Telf. Frederiksdal 7938.

Hjälstaviken	64	
Kebnekajse	58	
Sjangeli	71	
Svappavara	36	
Vassijaure	50	279

ØSTERBRO DIVISION

Fung. div.chef: Fru *Bente Tønnesen*,
I. H. Mundtsvej 10, Lyngby.
Telf. LY 81.

I. Absalon	69	
II. —	52	
Jeanne d'Arc	31	
1. København	60	212

Øernes distrikt

Distr.chef: Frk. *Gerda Boeck*,
Klostermosevej, Roskilde.
Telf. 1410.

ANTVORSKOV DIVISION

Div.chef: Fru *Iris Juel Andersen*,
Stenstuegade 5, 2. sal, Slagelse.
Telf. Slagelse 2695.

Esbern Snare	69	
Korsør	105	
1. Næstved	39	
2. —	48	
Næstved flok	34	
1. Slagelse	70	
2. —	86	
Sorø	35	486

BORNHOLM DIVISION

Div.chef: Fru *Aase Alsing*,
Kuleborgvej 1, Akirkeby.
Telf. Akirkeby 1.

Akirkeby	42	
Nexø	26	
Rønne	84	
Vestermarie	25	177

FREDERIKSBORG DIVISION

Div.chef: Fru *Birgit Wolf*,
Krummediget 2 C, Humlebæk.
Telf. Humlebæk 508.

Anne Stuart	72	
Birgitte Gjøe	51	
1. Birkerød	76	
Fredensborg	63	
1. Helsingør	61	
Hornbæk	36	
Humlebæk	61	
Hundested	67	
Marientyst	101	
Palnatoke	37	
Svaneungerne	39	664

GEFION DIVISION

Div.chef: Fru *Ellen Byrge Sørensen*,
Lyngparken 32, Lyngby.
Telf. Bagsværd 1281.

Koge	113	
Påskebjerg flok	14	
Præsto flok	21	
Sjølund	81	
Skovtropp	21	
Stege	58	308

HROAR DIVISION

Div.chef: Frk. *Grethe Øffjord*,
Kogevej 82, Tåstrup.
Telf. Tå. 270.

Glostrup	70	
Hedehusene	35	
Ringsted	106	
Roskilde	123	
Tåstrup	63	
Urse	58	455

LOLLAND-FALSTER DIVISION

Div.chef: Fru *Kiss Birk Andersen*,
Ny Østergade 2, Maribo.
Telf. 455.

Bogø	7	
Maribo	84	
1. Nakskov	111	
Nykøbing F.	83	
Nysted	36	
Rodby	39	
Pr. Margrethe	61	
Stubbekøbing	54	475

VEJRHØJ DIVISION

Distr.chefen fungerer som div.chef.

Alexandra	30	
Dr. Margrethe	49	
1. Samsø	56	
Skt. Karen	11	
Skaridsholm	16	
Soltroppen	90	
Svinninge	56	308

Fyns distrikt

Distr.chef: Frk. *Ingeborg Jessen*,
Spejderskolen, Korinth.
Telf. 67.

ODENSE DIVISION

Div.chef: Fru *Inger Brun*,
Sdr. Boulevard 232, Odense.
Telf. 5065.

1. Odense	82	
2. —	64	
3. —	71	
4. —	57	
5. — flok	23	297

REVENTLOW DIVISION

Div.chef: Frk. *Ragnhild Jensen*,
Spejderskolen, Korinth.
Telf. 67.

Fåborg	49	
Håstrup	11	
Korinth	42	
1. Nyborg	59	
2. —	32	
Nyborg flok	38	
Spejderskolen	38	
Ullerslev	18	287

SCT. KNUDS DIVISION

Div.chef: Frk. *Lise Loytved*,
Læssøegade 2, Odense. Telf. 8595.

Årup	28	
Bogense	39	
Brenderup	50	
Ferritslev	15	
Glamsbjerg	15	
Kerteminde	84	
Middelfart	55	
Nr. Åby flok	34	320

SVENDBORGSUND DIVISION

Div.chef: Fru *Inga Gamst Nielsen*,
Havgård pr. Longelse.
Telf. Longelse 12.

Humble	33	
1. Rudkøbing	42	
Skårup	24	
Svendborg	79	
Tåsinge	20	
Thurø	12	210

Nordjyllands distrikt

Distr.chef: Frk. *Karen Meulengracht*,
Strandvej 5, Ålborg. Telf. 1304.

LIMFJORD DIVISION

Div.chef: Frk. *Marie Vester*,
Vesterbro 90, Ålborg.

1. Morsland	59	
Ryå	18	
Sct. Jørgen	46	
Thisted	108	231

NØRREJYSKE DIVISION

Div.chef: Frk. *Bodil Hasselbalch*,
Skolevej, Vodskov. Telf. Vodskov 55.

2. Ålborg	37	
3. —	117	
4. —	58	
5. —	126	
7. —	55	
Åne Dam	44	
Arden	52	
Skørping	46	
Støvring	28	563

TJELE DIVISION

Div.chef: Fru *Grethe Jørgensen*,
Vestergade 1, Åbybro. Telf. 82.

Als tropp	15	
Hadsund	49	
Hammershøj	20	
Hobro	135	
Langå	16	
Mariager	41	
1. Randers	73	
2. —	67	
3. — (Nørreriis)	67	
Udbyneder	27	
1. Viborg	53	
2. —	74	637

VENDELBO DIVISION

Div.chef: Frk. *Merete Kloch*,
Christiansgade 8, Hjørring. Telf. 53

Brønderslev	44	
Dronninglund	15	
Frederikshavn	72	
1. Hjørring	52	
2. —	43	
Skagen	71	297

Midtjyllands distrikt

Distr.chef: Fru *Lis Bach Sørensen*,
Bakkegården, Ejlsing pr. Vinderup.
Telf. Ejlsing 27.

ÅRHUS DIVISION

Div.chef: Fru *Inga Westergaard Hansen*,
Søndergade 66, 2. sal, Århus.
Telf. 20.712.

1. Århus	80	
2. —	75	
4. —	73	
5. —	68	
6. —	33	
7. —	63	
8. —	38	
9. —	91	
10. —	64	
1. Højbjerg	71	
Risskov	77	
Viby	23	756

DJURSLAND DIVISION

Div.chef: Fru *Birgit Kragssnæs*,
Vestervej 11, Grenå. Telf. 685.

Anholt	7	
Balle	31	
Ebeltoft	73	
Grenå	113	
Hadsten	26	
Hornslet	43	
Molbøpigerne	30	
Rougso	13	
Ryomgård	22	
Tirstrup	17	375

HEDE DIVISION

Div.chef: Fru *Anna Berthelsen*,
Vesterled 3, Lemvig. Telf. 497.

Holstebro	48	
Krabbes tropp,		
(Skive)	77	
Lemvig	78	
Liden Kirsten,		
(Hurup)	49	
Ringkøbing	63	
Struer	103	418

HIMMELBJERG DIVISION

Div.chef: Fru *Phyllis Gaden*,
Søfald, Skvæt Mølle, Skanderborg.
Telf. 236.

Galten	16	
Hammel	94	
1. Hinnerup	15	
Kjellerup	46	
Ry	45	
1. Skanderborg	41	
2. — flok	15	272

SILKEBORG DIVISION

Div.-chef: Fru *Grete Marquard*,
Solvangsvej 1, Silkeborg.
Telf. 1404.

Brande	67	
Herning seniorgr....	6	
St. Blicher	112	
1. Silkeborg	54	
2. —	70	
3. —	58	
Silkeborg seniorgr...	5	
Skarrild	20	392

ØSTJYSKE DIVISION

Div.-chef: Fru *Ellen Dahlerup*,
Ahavevej 47, Silkeborg. Telf. 520.

Brædstrup	63	
1. Horsens	33	
2. —	60	
Hovedgård	23	
Karen Jeppe	61	
Odder	38	
Rowanerne	8	
Sct. Georgstroppen	23	
Torring	13	
Vesterlund	16	365

Syddjyllands distrikt

Distr.chef: Frk. *Inger Fogt Hansen*,
Helligkorsgade 20 C, Kolding.
Telf. 1800, lokal 19.

BLAVAND DIVISION

Div.-chef: Frk. *Inger Rosenkilde*,
Jyllandsgade 96, Esbjerg.
Telf. 3978.

Bramminge	25	
1. Esbjerg	34	
2. —	50	
3. —	36	
4. —	32	
5. —	21	
1. Fanø	13	
Nr. Nebel	29	
Skjern	46	
Varde	29	
Ølgod	49	364

DYBBØL DIVISION

Div.-chef: Frk. *Anna Maria
Christophersen*, Læssøegade 199.
Odense. Telf. 7104.

Abenrå	98	
Gråsten	51	
Grænsetroppen	49	
Hellevad	4	
Sønderborg	99	301

MARSK DIVISION

Div.-chef: Fru *Marie Sogaard*,
Tøndervej 22, Skærbæk. Telf. 156.

Løgumkloster	30	
Ribe	65	

Skærbæk	23	
Tønder	54	172

OLAF RYES DIVISION

Fung. div.-chef: Fru *Rita Tobiesen*,
Cohrsvej 1, Fredericia. Telf. 1812.

Dr. Dorothea	65	
1. Fredericia	86	
4. —	36	
Grindsted	38	
1. Kolding	109	
3. —	25	
Sct. Norbert	31	
1. Vejle	88	478

SKAMLINGSBANKE DIVISION

Fung. div.-chef: Fru *Maggi Wind*,
Vestergade 68, Haderslev.
Telf. 22908.

Haderslev	94	
Nørbling	17	
Rødding	35	
Toftlund	53	
Vojens	21	220

13.122

+ direkte under di- vision og korps.....	153
Ialt	13.275

Der er 6 distrikter, 36 divisioner og 244 troppe

Tal til sammenligning

	Blm.	Spejdere	Seniorer	Søsp.	Kløver	Blmf.	Trpsf.	Senf.	SøF	KF	Ass. over 18	Under div. og korps	Ialt
1951	3531	6732	425	16	113	167	206	26	1	3	308	142	11.670
1952	4074	7137	344	0	100	166	215	23	0	2	331	138	12.530
1953	4531	7530	283	0	51	186	218	24	0	1	298	153	13.275